

SENİ AFFETTİM

Ahmet çok hastaydı. Hastanede yatıyordu. O gün bir ara yüreği durmuştu, sonra tekrar çalışmıştı. Ahmet çok zayıftı. Onun ölmesine az kalmıştı. Biliyordu, durumu değil iyi. Ahmet, doktora sordu: "Ne olacak?" Doktordan açık bir cevap aldı: "Yüreğiniz bir ara durmuştu ve gene durabilir." Bunu söyledi ve odadan çıktı.

Yatakta Ahmet geçmiş günlerini düşünüyordu. Yüređine derin bir yara bırakmış bir günü aklısına getirdi. Ahmet ölümden korkuyordu; ama yüreğinde olan o yara ona ölümden daha çok acı veriyordu. Ve bu işi doğrudan önce öleceğinden korkuyordu.

O sırada doktor odaya gene girdi. Ahmet açılan kapıya doğru baktı. Ama gördü ki, kapıdan giren, beklenen kişi değildi.

Doktor, hastanın yüreğini dinledi; her şey yolundaydı. Odadan çıkmaya ve gitmeye hazırlandı. Ahmet titreyen bir sesle doktora sordu: "Yalvarıyorum sana, çocuğuma bir telefon açar mısın? Dünyada ondan başka kimsem yoktur."

Doktor telefona gitmek için odadan çıkmaya hazırlandı; ama hasta adam onu gene çağırırdı. Ondan, telefon etmeden önce, bir kalem ve kiyat istedi. Getirilen kiyada titreyen elleriyle bir şeyler yazdı.

Doktor telefon etti. Ahmedin çocuğu Metin, telefonda doktorun haberlerini dinledi ve şöyle dedi: "Hayır, babam ağır hasta olamaz. Babam ölmeyecek, değil mi? Size yalvarırım, onun ölmesine izin vermeyin!"

Telefonun başında Metin ağlıyordu; büyük acı çekiyordu; üzüntü

içinde konuşuyordu: "Bir sene önce babamla tartıştık ve aramız bozuldu. Ona kızdım ve çok kötü laflar söyledim. Ona, "seni hiç sevmem" dedim; sonra onu bıraktım, gittim. Bir seneden beri babamdan bu kötü laflarım için af dilemek istedim; ama gururumu kıramıyordum. Şimdi babamı görmeliyim ve ondan af dilemeliyim. Beni affetmesi için ona yalvarmalıyım. Şimdi yola çıkıyorum. Yalvarıyorum, babamın ölmesine izin vermeyin!"

Telefonu kapattıktan sonra, doktor Ahmedin odasına gitti. Odaya girdi ve anladı, bu sefer her şey yolunda değildi. Hasta adamın durumu değişmişti. Doktor zile bastı. Başka doktorlar da Ahmedin yanına geliverdiler. Ahmedin yüreği gene durmuştu. Doktorlar, ellerinden geleni yaptılar, ama hastanın yüreğini işletemediler. Ahmet ölmüştü.

Telefon etmiş olan doktor üzgün üzgün odadan çıktı. Kapıyı kapattı. Salonda genç bir adamla yüz yüze geldi. Bu, Ahmedin çocuğu Metin idi.

Doktor ona, "Babanız öldü" dedi. Genç adam deli gibi oldu. Gözleri acıyla doluydu. Tutulmuş bir sesle kendi kendine konuşuyordu: "Aslında babamdan hiçbir zaman nefret etmemiştim. Her zaman sevdim babamı; ama şimdi çok geç kaldım. Şimdi nasıl anlatacam babama, onu sevdim ve ondan hiçbir zaman nefret etmedim? Ona o kadar kötü laflar söyledim, onu üzdüm, ona acı verdim! Şimdi ondan nasıl isteyecem beni affetsin?"

Metinin karşısında duran doktor bilmiyordu ne yapsın. Metin yüzünü ona çevirdi. "Babamı son bir kere görmek istiyorum" dedi. Metin, babasının odasına girdi ve hemen ölmüş olan babasının yatağına doğru gitti. Babasının cansız bedenini örten çarşaf içine başını gömdü ve acı acı ağladı: "Bağışla beni baba! Ne olur, affet beni! Sana o kadar çok kötülük ettim, seni üzdüm! Beni affet, sevgili babam! 'Seni affettim' diye söyle!"

Bu durumda doktor ne yapsın? Metine baktı. Birden, doktor yatağın yanındaki masayı gördü. Masanın üstünde bir kiyat parçası vardı. Hani daha önce o, Ahmede bir kiyat vermişti. Kiyadı aldı ve yazılan yazıyı okudu. Okudu ve onun da gözleri yaşlarla doldu. Sonra bu yazıyı Metine verdi. Metin, kiyatta yazılı olanlara baktı, yazıyı hemen tanıdı; bu, babasının yazısıydı. Yazıyı okudu ve gözlerinden birkaç damla yaş aktı. Kiyadı gene okudu. Gözlerini göğre doğru kaldırdı. "Sana şükür, ey Allahım! Teşekkür ederim, sevgili babam" dedi.

Kiyat parçasında babasının eliyle yazılmış şu sözler vardı: "Sevgili çocuğum Metin! Seni affettim. Her zaman seni affettim. Dua ederim ki, sen de beni affedesin. Seni her zaman sevdim, şimdi de bil ki seni çok seviyorum. Evet, çocuğum, seni affettim ve seni seviyorum!"

Bu sözleri okuyan kıymetli arkadaşımız, bize yakın olan bir kişiyi darılttık mı, üzdük mü, kendimiz de üzülmüyoruz, değil mi? O kişiyle hemen barışmak ve yüreğimizdeki rahatsızlıktan ve acıdan kurtulmak isteriz. Ama gururumuzu kıramadık mı, af dilemek ve barışmak geç olabilir. Araya ölüm girdi mi, her şey geç olur.

Birkaç hafta önce bir şey işittim ve gördüm, hiç vakit kaybetmeden affetmek ne kadar lâzımdır. Şöyle anlattılar bana: Bir anayla kızının araları bozulmuştu. Ana çok yaşlıydı. Kızı da genç değildi. Kız, anasını affedemiyor, "O bana çok acı verdi, onu hiç affetmeyeceğim" diyordu.

Kızın yanına bazı arkadaşları gittiler ve ona, "Bak, anan yaşlıdır. Hepimiz hata işliyoruz. Yüreğimizdeki acılığı sökmeli, atmalı ve insanlarla barışmalıyız. Anana böyle kin gütmen, onu affetmemen doğru değil, onu bağışla" dediler. Ama bu karı affetmek istemedi. -- Bir gün bu karının yaşlı anası öldü. Cenazeyi kaldırdılar, ölenin kızı da oradaydı. Birden karı acı acı

ağladı, "Anam, anam, anam, ne olur, bir söz söyle!" Ama çok geç kalmıştı. Ölen ana bir tek söz bile söylemeyecekti.

Çok kıymetli, sevgi dolu bir öğretmen vardı. Adı Nasıralı İsaydı. O, kendisine on iki öğrenci seçmişti, onları yetiştiriyordu. Onlara çok zaman ayırıyor, onlara sevgi ve alçakgönüllük nedir kendi hayatıyla gösteriyordu. Bir keresinde bu İsa öğretmen öğrencilerinin ayaklarını yıkadı. Bu on iki öğrenci arasında balıkçı Petrus adında bir adam da vardı. Petrus üç sene İsa öğretmenle beraber yaşamıştı, Onun güzel sözlerini işitmişti, Onun sevgisini görmüştü. Petrus İsayı çok sevdi, Ona bağlanmıştı. Petrusun sevgisi o kadar büyüktü ki, bir gün İsayı, "Senin için ölmeye de razıyım" dedi.

Ama herkes İsayı sevmiyordu. Bazı öğretmenler onu azzetmiyorlardı. Çünkü O, "Her şeyden daha çok yüreğiniz temiz olmalı" demişti, "Allahın gözünde her insan kirli ve kabağatlıdır, öğretmenler bile. Ben, insanları günahattan kurtarmak için kurban olmaya geldim. Günahlı insanlar için acı çekeceğim ve öleceğim." Bu sözlere öğretmenler kızıyordu. Sade kızmakla kalmadılar, bu iyi öğretmeni ortadan kaldırmaya, yok etmeye karar verdiler.

Öğretmenlerin günü geldi. İsa on iki öğrencisiyle beraber bir bahçedeydi. Düşmanlar İsayı yakalamak için bir grup asker tutmuşlardı. Bu askerler bahçeye geldiler ve İsanın ellerini bağladılar. İsa için canını da vermeye hazır olan Petrus, kılıcını çekti, İsayı korumaya kalktı; ama İsa kılıçla korunmayı istemedi. İsayı götürdüler. Bunu gören Petrus, bütün öğrenciler gibi, İsayı bıraktı ve kaçtı. Ama Onu uzaktan izledi.

İsa Mesihi davalamaya götürdüler. Orada İsayı kötülediler, Onu öldürtmek için Onu kabağatli çıkarmak istediler. Petrus da avluya girdi, her şeyi görmek istiyordu. Ama birden yanında bir hizmetçi kız durdu. Kız Petrusa dikkatle baktı ve "Bu adam da İsayla beraberdi" dedi. Petrus, "İsayı tanımıyorum" dedi. Az sonra

orada duranlar gene ona, "İsanın öğrencilerinden birisin" dediler. Ama o bir daha "İsayı tanımıyorum" dedi. Üçüncü kere birisi, "Bu adam İsayla beraberdi, aynı memleketten geliyor" dedi; ama Petrus bu kere de yemin etti ve "İsayı tanımıyorum" dedi.

Ne oluyordu Petrusa? O, İsa için canını da vermeye hazır değil miydi? Onu sevmiyor muydu? Şimdi neden İsa için yalan söyledi? Petrus askerlerden çok korkuyordu, bunun için böyle konuşmuştu. Petrus üçüncü kere yalan söyledikten sonra horoz öttü; çünkü İsa ona, "Bu gece horoz ötmeden önce sen üç kere 'onu tanımıyorum' diyeceksin" söylemişti. Petrus İsanın bu sözlerini hatırladı; çok acı duydu yüreğinde. Dışarıya çıktı ve acı acı ağladı.

Daha sonraki gün askerler İsa Mesihi çarmıha gerdiler. Onu öldürdüler. Onu sevenler, İsanın ölmüş bedenini aldılar ve onu gömdüler. Petrus yürek acısı içindeydi. O her zaman İsa Mesihi sevmişti. Onu bırakmak hiç aklına gelmemişti. Ama korku duygularından dolayı bu durumlara düşmüştü. Şimdi İsadan af dilemeliydi. Ama çok geç kalmıştı; çünkü öğretmeni ve dostu olan İsa ölmüştü.

Petrus, İsanın bir sözünü unutmuştu. İsa birkaç kere öğrencilerine şöyle demişti: "Ben öldükten üç gün sonra dirilecem ve sizden önce Celile adlı yere gidecem!"

İsanın bu sözleri doğru çıktı. O, öldükten üç gün sonra dirildi. Önce Onu çok seven birkaç karı Onu diri olarak gördüler ve onlar Petrusa "İsa dirilmiştir" haberini verdiler. Petrus, karıların bu sözlerine zor inandı. Çok utanıyordu. "Ben İsayı tanımıyorum dedim. Şimdi İsa bana ne diyecek?" diye düşünüyordu. "İsa beni sevecek mi? beni affedecek mi?" diye sordu kendi kendine. Ama İsa, Petrusu kabağatli çıkarmadı; onu kendisinden uzaklaştırmadı. Ona kızmamıştı, ona darılmamıştı, onu sevmişti, onu ta başlangıçta affetmişti. Petrusa göstermek istedi, ona

şimdi de güveniyor ve onunla beraber işlemek istiyor. Petrusa büyük ve çok önemli bir iş verdi. Petrus da yürek acısından kurtuldu ve İsa Mesihe daha çok bağlandı.

Kıymetli arkadaş, başta yürek hastalığından ölen Ahmed'i anlattım. O ölmeden önce bir kiyat parçasına yazdı: 'Sevgili çocuğum Metin, seni sevdim ve affettim.' Bu yoldan Ahmet çocuğunu yürek acısından kurtardı, onu iç rahatlığına kavuşturdu. İsa Mesih ölümden dirildi, Petrusla konuştu ve "seni seviyorum, seni affettim" dedi. İsa Mesih bugün aynı sevgiyi bütün insanlara vermek istiyor. O, günahlı insanları affetmeye hazırdır.

Allah sizi de seviyor, sevgili arkadaşımız. Elbette sizin de Allah'ı üzen, Ona acı veren günahlarınız oldu. Herkes günah işlemiştir. Günah bizi Allaha koparır, uzaklaştırır. Ama İsa Mesih, çarmıhtaki ölümüyle sizin kabağatinizi, günahınızı ortadan kaldırdı, Allaha karşı olan borcunuzu ödedi. İsa Mesih niçin bizim için ve sizin için öldü? Bizi çok seviyor. Bunun için bizi sonsuz ölümden ve cehennemden kurtarmak istedi. Allah, günahlı yollarını bırakan ve Kurtarıcı İsaya iman eden her birimizin günahlarını affediyor.

Evet, kıymetli arkadaşımız, sizi seven Allah'ı siz günahlarınızla üzdünüz, Ona kötülük ettiniz, Ona acı verdiniz, Ondan uzaklaştınız. Bilmiyorsunuz yarın ne olacak, değil mi? Geç olmadan bugün Allaha gelin, günahlarınız için Ondan af dileyin. Allah bir babadan, ya da bir anadan daha merhametlidir, sevgi doludur. O bize acıyor. O, bizleri İsa Mesih'in hatırı için her zaman affetmek istiyor. Ona geliyor musunuz?

"Seni affettim" konusunda, İncil kitabından seçilmiş bazı ayetler:

İsa Mesih günahlarımız için öldü, gömüldü ve üç gün sonra dirildi.
1 Korintliler 15: 4

Sevgi nedir, bunu Mesihin bizim için canını vermesinden anlıyoruz. Bizim de kardeşlerimiz için canımızı vermemiz lâzım.

1 Yuhanna 3: 16

Allah kendi sevgisini şununla gösteriyor: Biz günahlıydık ve Mesih bizim yerimize öldü.

Romalılar 5: 8

Bilirsiniz ki, babalarınızdan ve dedelerinizden kalma boş hayatınızdan, gümüş ya da altın gibi şeylerle kurtulmadınız. İsa Mesihin çok kıymetli kanı ödemesiyle kurtuldunuz.

1 Petrus 1: 18-19

İsa herkes için öldü, öyle ki, yaşayanlar artık kendileri için değil, İsa için yaşasınlar.

2 Korintliler 5: 15

"Allah sizi affetti. Bunun gibi, siz de birbirinizi affedin."

Kolosaliler 3: 13

"Seni affettim" yazısı hakkında söyleyeceğiniz veya soracağınız oldu mu, bize mektup yazın. Haberlerinizi bekleriz.

Mutlu Kaynak

mutlu.kaynak@gmx.net